

רו בעבודה

בתקופת עבודתו במיטרה השתתף רו בעשרות חקירות חשובות. ביניהן פרשיות רצח ופרשיות של חטיפת קצינים אחרים כי אומנם היה אישור של תורגמן. היחיד שתמך בגירסתו של תורגמן היה העיתונאי קוטלר. הוא עלה על דוכן העדים, כעדהזמנה של התביעה, וסיפר כי את הרשות לראיון את רו קיבל מרובות מחוז תל-אביב, שולמית

ילדים. בתמונה הוא נראה בבית-המישפט עם צבי גור. שהורשע בחטיפה ורצח הילד מסיביו אורון ירדן. יעקב רו השתתף גם בחקירת רצח נאוה אלמלך.

הרצבנג. לדבריו, כמעט סיים את הראיון עם רו, בשעות הצהריים, יצא לשרותים, וראה התגוררות של אנשים. התברר לו שאלה הם העצורים בפרשת שוד מוסיאון הארץ. והוא ביקש מרו לאפשר לו לראיון אחר מהם. רו אמר לו לדבריו "אין בעיות", והכניס למישרד את כיסלו. לדיברי קוטלר, לא דיבר עליו עם תורגמן.

כאשר היה ברור כי אחד משני הקצינים משקר, עברה תשומת-הלב ממישפט-החפץ לפרשת תורגמן. כולם חיכו בכליון-עיניים לפסק-הדין, כדי לשמוע מה יגידו השופטים על העניין. אולם השופטים התחמקו מלהביע דעה. נראה כי גם הם לא ששו להסתבך עם תורגמן. הם רק המליצו לבדוק את הפרשה.

כאשר נפתחה החקירה, כבר היה רו בבית-הספר לפיקוד-רמטה של המיש"טרה. הוא נחקר ראשון על-ידי הקצין-החוקר, ואף הלך לבדיקה במכונת-אמת. באותה תקופה נסע תורגמן לאנגליה ושהה שם במכון-ההרויה המפואר גרייטו. רק כאשר חזר ארצה נחקר גם תורגמן. תורגמן ידע כי רו נחקר במכונת-אמת, והבין כי אם יסרב ללכת, יראו בכך הוראה ששיקר. תורגמן הלך לגלאי-השקר.

זמן קצר אחר-כך פורסמה בעיתון חדשות ידיעה כי גם תורגמן וגם רו יצאו דוברי-אמת. היה ברור כי הלחץ על רו גובר והולך. באותה תקופה עסקו העיתונאים בהשערות מי יהיה המפכ"ל הבא, ורבים הימרו על תורגמן. אילו היה תורגמן מתמנה כמפכ"ל, לא היה לרו מקום במיטרה. זה היה ברור לכל. בבית-המישפט עברה השמועה כי אנשים מסוימים עבריים ובורקים תיקים שבהם העיד רו, כדי לברר אם אייפם אמר עליו שופט דברי-ביקר. רת. ואז התפרסם כי תורגמן התגלה כדובר-שקר בבדיקת גלאי-השקר.

רק בתחילת מרס התפרסם כי יצחק זמיר, היועץ-המישפטי לממשלה, שב-דק את כל החומר, המליץ להעמיד את תורגמן לדין מישמעת.

חופשה בתשלום

ב ינתיים מונה שר הרוש למיש"טרה, והמפכ"ל החדש לא היה תורגמן, אלא קראוס. חיים בר-לב הצהיר כי מי מבין השניים ששיקר יעזוב את המיטרה.

כאשר שמע תורגמן כי יידון לפני דייחיה, ידע שהעניין נגמר. דן יחיד אינו כפוף לפקודת הראיות. בעוד לפני בית-דין למישמעת של המיש"טרה, כמו לפני בית-מישפט רגיל, אין

גירסתי, העיד. הוא רק הוסיף את מה שחשבו כל אנשי-המיטרה באותו רגע: "אינני יודע אם מישור במערכת מעלה על הרעת, שרביפקר צעיר יכ נים עיתונאי, שאיננו מכיר, לראיון עצור אגב חקירה, ויעשה זאת על רעת עצמו. התיק האישי שלו היה משקף זאת באיושזהו מקום".

השופטים התחמקו

ני עדים נוספים לגירסתו של רו באו מהעיתון מעריב. שבו עבד אז קוטלר. הצלם שמואל רחמני, שהוזמן על-ידי קוטלר לצלם את כיסלו, מסר בתצהיר שהופתע מהמיקרה, מכיוון שבמשך כל הקאריירה הארוכה שלו לא שמע על ראיון של עציר וצילום בתחנת-המיטרה. רק הסברו של קוטלר, כי קיבל אישור לכך מתורגמן עצמו, שיכנע אותו. האיש השני במערכת מעריב שת-מך בגירסתו של רו, היה העיתונאי יוסף ולטר. באותה תקופה היה כתב לענייני-משטר של העיתון. כאשר שמע שקוטלר קיבל אישור לטפל בנושא

באפשרויות. ידעתי כי לגבי מישפט חפץ, לא היתה חשיבות רבה לעובדה מי אישר את הראיון לעיתונאי. באותו שלב כבר הוכיח סניגורו של חפץ, עורר-הדין דן כהן, כי תורגמן עצמו התראיין על-ידי קוטלר בלי רשות הרוב, וכי ננוף על-ידי המפ"ש ששררה במחוז לגבי קשרים עם העיתונות. אישור נוסף של תורגמן לראיון עם עציר היה רק מוסיף נופך של צבע ולא יותר. לכן, אפילו היה רו חבר טוב של חפץ, לא היה לו כל צורך לעמוד על גירסה הסותרת את מפקדו, אם זו לא היתה נכונה.

חשבתיו על מצבו של רו. קצין צעיר וחדש-חסימת במיטרה (שבע שנים). אם יעיד שמפקד-המחוז שלו שיקר בבית-הדין, כיצד ימשיך לכהן אחר-כך במיטרה? תורגמן ידוע כאדם חזק ונוטר, הוא בוודאי לא ישכח עלבון צורב כזה לקצין מפקדיו. חשבתיו שרו זקוק לאומץ בלתי-רגיל כדי לעלות על דוכן-העדים, וכבר לשאלה השניה של הסניגור ענה כי היה זה תורגמן שטילפן אליו באותו בוקר, ואמר לו שיגיע אליו עיתונאי בשם קוטלר, וכי עליו לאפשר לו לראות את העצור כיסלו. כעבור דקות ספורות הגיע קוטלר למישרדו של רו. הוא ראיין, צילם והלך לדרכו. "מעולם לא ננזפתו על-ידי תורגמן", העיד רו.

התובע במישפט חפץ קרא באוזני רו, בחקירה נגדית, את עדותו של תורגמן בנקודה זו. היה זה אופייני לרו שגם במצב זה לא אמר מילה רעה על מפקדו. "את כיסלו הנכסתי על פי הנחיה שקיבלתי ממר תורגמן. מה שמר תורגמן אמר, אינני מתווכח. זו

12 התחלקויות קודמות של תורגמן

תיק העיתונות של מפקד המחוז הדרומי הפורש. אברהם תורגמן, עמוס בסיפורי הצלחה שלו, אבל גם בהתחלקויות. שחלקן לפחות נראות חמורות פי כמה מזו שבגללה הוא נאלץ לפשוט את מדי. הלך 12 אירועים ששמו של תורגמן קשור בהם. הפרשיות מורסמו לאורך השנים בעיתונות. בעיקרן הן קשורות בתקופת שירותו בחיפה, כמפקד-המרחב.

● תורגמן מנע חקירה נגד אחד מידידי ראש עיריית חיפה, אריה גוראל. המדובר בחיים גרשון. מנהל מגן-דוד אדום בחיפה, שהיה מעורב במעשי שחיתות בתחנה הודעה על-ידי המנכ"ל, עמיעוז כמיר. כלפי גרשון נטען, שהוא איפשר למשה רובא, יו"ר הנהלת מגן-דוד אדום בעיר, לקבל בחדרי התחנה, ועל חשבונה, שיחות-טלפון מכל העולם. היו אלה שיחות פרטיות עם בני-מישפחה. כשפנו לתורגמן, אז מפקד מיטרת חיפה, שיחקור בעניין, הוא התחמק שוב ושוב, בטענה שהמדובר רק במניהל בלתי-תקין.

● לדין מישפטי. שבו דרש גרשון שלא יפורסם מידע עליו בצהרון ידיעות אחרונות. חשף תחקירן העיתון, מרדכי (מוטי) גילת, את העתקי חשבונות הטלפון, שאישרו את המידע. השופט א"ד בר סירב להוציא צו-מניעה שיאסור על פירסום סידרת-התחקירנים, ואמר שהוא לא ייתן לפגוע בחקירה עיתונאית-ציבורית. הוא גם תקף את הנעשה בתחנת מגן-דוד אדום. אחרי דיברי השופט, המתינו בחיפה שתורגמן יורה על חקירת העניין.

● חקירה לא התקיימה עד היום. במהלך חיפאי של תורגמן, יהודה וישניצקי, שעזמו הוא נהג להתרועע, יש בן שהסתבך עם החוק; לילה אחד נתפס הבן ברחוב הרצל בעיר חיפה, כשבשרותו סחורה גנובה מחנות שנפרצה על-ידו כמה דקות קודם לכן. אזרח שהיה עז-ראייה הזעיק את המיטרה. הסיור הגיע למקום וגילה אותו כשהסחורה הגנובה בידיו. הצעיר נלקח לחקירה ואמר לשני השוטרים בחוצפה: "אין לכם מה לחקור אותי. ממילא ישחררו אותי בתוך רבע שעה!". החוקרים איפשרו לצעיר לטלפן לביתו, ואכן כעבור שעותיים ניתנה הוראה אישית על-ידי מפקד המרחב, תורגמן, לשחררו. חקירתו הופסקה והוא מעולם לא הועמד לדין.

● לוישניצקי יש חבר חיפאי אחר, יעקוב טורצ'ין, שריצה 18 חודשי-מאסר על שחטיפה ואיומים. באותו הזמן עמד להיפתח נגד טורצ'ין מישפט פלילי בבית-מישפט השלום בחיפה. לא איום באקדח על תובע עירוני. טורצ'ין לא הופיע והוצא נגדו צו-הבאה. שוטר נשלח לביתו של הנאשם ואשתו לא גילתה לשוטר שבעלה נמצא במאסר. לעומת זאת היא מסרה לו שהנאשם בטיפולו של עורך-הדין יהודה וישניצקי. בשיחת-טלפון התחזה וישניצקי כעורך-דין וניהל שיחה-טלפון עם השוטר. הוא סיפר שהוא שוחח על העניין עם הממ"ד (מפקד המרחב). במהלך המשאומות נפגשו השוטר ווישניצקי. אחר-כך התברר שתורגמן היה שותף לאי-ביצוע הוראת בית-המישפט. כשהורה שלא לבצע את הנו, ולמעשה גרם לכך שמיטרת חיפה הבטל את כתב-האישום נגדו. הוא גם הורה שלא להעמיד לדין את וישניצקי על התחזות. ● בפרשה המתלתלה של רצח דינאל חנוך נטען כנגד תורגמן, שהוא מסר עדות-שקר בבית-המישפט בעניינו של חוקר בפרשה.

רס"ר מאיר דואק, שהתרועע עם עבריינים ומסר להם מידע מוקדם על פעולות ומשיטות של המיטרה. על-פי הטענה, הורה תורגמן לקצין-החקירות לגנוז את החקירה. בבית-המישפט הוא טען שלא נודע לו על העניין, אלא זמן קצר לפני עדותו.

● סוחר חיפאי טען כי תורגמן רכש ממנו מכשיר רדיו-טייפ ובמשך שנתיים לא שילם עבורו. רק משנפתחה חקירה פנימית מיהר תורגמן לשלם את החשבון, וטען שהעיכוב נבע מכך שהוא קיבל מכשיר מקולקל.

● נגד אחת ממזכירותיו של תורגמן הוגשה תלונה על-ידי בעלה, בעניין סיכסוך גירושין שפרץ ביניהם. נטען שתורגמן מנע את המשך החקירה.

● לא אחת דווח בכלי-התיקשורת שתורגמן ממלא דוחות וחוויות-דעת לא מדוייקים על פקודיו. כלומר, שהוא מסכם בעל-פה דבר אחד, ורושם ברוח דבר אחר. בשיאה של פרשת אסף חפץ הועלתה שוב הפרשה, כשאחד ממקודמי האשים אותו בזיופים.

● ראש-לישכת-הסיור במיטרת מרחב-הגליל הושהה במהלך חקירת קבלת-שחד, לבסוף הוא זוכה לחמתי-הספק. בכל אותו הזמן הוא היה מעביר חומר מהמיטרה לחברת-הביטוח הפרטית רכס. שעמיה עבד, פרטים מתוך תיקי-התנועה שהיו חשויים לשמאי חברת רכס. הוא נחקר, הועמד לדין והציג פתק בכתב-ידו של תורגמן, שאיפשר לו לעסוק בעבודה עם רכס. הפרשה לא נחקרה עד תום.

● בחיפה טוענים שחקירות של בכירים בעיריה, בפרשות שונות – מפרשת בית הלוחם ועד לפרשת התובע היעריני איתן זוסיה, שנאשם בקבלת-שחד כדי לסגור תיקים – זכו בטיפול בלתי-רציני בתקופה שבה תורגמן ישב בעיר הצפופה, ולמעשה טוייחו. חלקם נחקרו ביסודיות על-ידי מחלופו של תורגמן.

● כמפקד מיטרת מחוז תל-אביב היה נתון תורגמן לסחיטה של בן-מישפחה. לאנשי היחידה המרכזית הגיע מידע מודיעיני שקרוב שלו דורש ממנו כסף, בגלל עסקים משותפים שהיו לו בארצות-הברית עם בנו הבכור של תורגמן. הקצינים אמרו שלא יתכן שממ"ד (מפקד מחוז) לא יגיש תלונה בעניין כזה. תורגמן הסביר שזהו עניין מישפחתי פנימי, ומנע למעשה את חקירת הסוחט, ואת הבירור המיטרתית על היחסים בין שני הנערים.

● ניצב-מישנה אמיל פרי אישר באוזני עיתונאי, שתורגמן פעל לסגירת תיק נגד בנו בקשר לגניבת-רכב.

● בכינוס שנתי של שוטרי מחוז תל-אביב גילה תורגמן פרטי חקירה ומכמנים של החשודים בפריצה למוסיאון הארץ ברמת-אביב, תוך כדי סיכון חייהם של מודיעי המיטרה שמסרו את המידע. באותו כינוס נוצר הקרע הממשי המומבי הראשון בינו ובין אסף חפץ. תורגמן טען אז, שקצין בדרגתו מוסמך להחליט מתי לגלות ומתי.

חלק מהפרשיות, אם לא כולן, הועברו אחרי הפירסום בעיתונות לטיפול במטה הארצי, פרקליטות המדינה והיועץ המישפטי לממשלה. שום פרשה, מבין 12 שחוזכרו, לא הביאה להמשך ביצוע הליכים מישמעתיים או פליליים כנגד הקצין הבכיר. התח-קירנים טענו שהחקירות טוייחו. תורגמן, שנתמך בידי בכירי המיטרה, טען שאלה הן עלילות-נקמות מצד יריביו. המקנאים בהצלחותיו, ומצד כמה חוקרים חיפאיים, שאותם הוא הרחיק.